

מסורת הש"ס

(א) י"ג האוכל רש"י
 (ב) ופי' חסיד שמע' ד' ר"ה
 רבי יהושע (ג) ופר' ר"ח
 מ"ז פסוקי (ד) ד' ופי'
 שר דף (נ) : (ס) ופי'
 שך דף (ס"ג) : (פ) ופי'
 שך דף (פ"ג) : (צ) ופי'
 רש"י (ד) עין רש"י (ה) ז"ל
 (ו) מ"ז רש"י (ז) מ' ופי'
 חסיד דרש"י (ח) מ' ופי'
 מהרי"ל נ"ה' ע' ופי' רש"י
 לפ' ח"מ

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ר"ה ע"ג ופי'
 מאובל (ב) ר' הו"ו ד"ה
 שני ופי' ע"ד לפי פסקו
 דתורה מ"מ ט' לא :

מוכס רש"י

כל הפוסל בתרומה. כל
 הני דמיתין פסקו יעלה
 השכר (ב) בני שמיה
 שפוטל לרומה מן התוס
 חות שנים לפסול את
 התרומה. טעמא משקין.
 אפי' מוטא טבול יוס.
 חתלה חרץ מטבול יוס.
 שפוטל לרומה מן התוס
 ונחת הכוס הול' ופי'
 אילקשא טומאה דיהיה ולא
 גזר' ליה לעשות משקין
 חתלה. דלח דבני תורה
 נרשין חוקי' ומתוס
 משקין פליטם לקבל
 טומאה. ומה היא פליטת
 משקין טומאה שלא
 כהכה. גזר' עילין חומר
 הכהה שיהי' כהה טומאה.
 (א) טעמ' פסוקי י"ו.

שיטה מקובצת

(א) אבל בטירת תרומה
 יבול להפסידו נתפסין :
 ומסתם אילמא פסדי' ר"ח
 ע' סוף דהברך גרמם עלי
 ופי' שלא נמצא כפי' :
 (ב) אמר עולה חבירא
 אמרין כדמריה דרמני
 רקמינו שני עושה שלישי
 בחולין : (ג) דאילו המאכל
 מקבל טומאה מכביצה
 אובליון : (ד) ואמרי' כפי'
 בתרא דרמא אובל הגאבל :
 (ה) ולעולם אשמעי' דש
 שלישי בחולין שנעשו על
 טהרת תרומה :

השוחת פרק שני חולין

לד.

מאן חבריא רבה בר בר חנה. לא ר"ל רבי אלעזר לעיל דלח
 היה קרי ליה חמירא דרבו היה כדאמר בפ"ק דב"ק (דף י"א):
 וביש נחלוין (ב"ב דף קכ"ה). דלמר עולא אמר רבי אלעזר הלכה
 גזרין מן העדים אכל קשיא אמאי לא קאמר עולא רבוי אומרים

ד' בחולין שנעשו על טהרת תרומה. כלומר האי אוכל ראשון ושני ושלישי
 דקמי' בחולין מיימי בטמט טהרות (פ"ב מ"ג) ונאחו אוכל חולין
 אתה מואל שלישי הא שני לא עביד שלישי בחולין אתה מואל בחולין
 שנעשו על טהרת תרומה: על טהרת תרומה אין על טהרת הקדש

בחולין שנעשו על טהרת תרומה ורבי יהושע
 לא ס"ד דקמי' בשר דאי בתרומה בשר מי
 איבא אלא מאי בקדשים היה בקדשים מי
 איבא בשר בבשר מוחלף בשר בפירי לא
 מוחלף אמר עולא חבריא אמרין בחולין
 שנעשו על טהרת הקדש ודלא רבי יהושע
 ואנא אמיינא רבי יהושע היה ולא מוביעיא
 קאמר לא מוביעיא חולין שנעשו על טהרת
 קדש דחמירי דאית בהו שלישי אלא אפילו
 חולין שנעשו על טהרת תרומה נמי אית בהו
 שלישי מאן חבריא רבה בר בר חנה היה
 דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מאי אהדרי
 רבי אליעזר ורבי יהושע להדרי אמר לו ר"א
 לרבי יהושע מצינו אוכל חמור מן האוכל
 דאילו נבלת עוף טהור בחוץ לא מטמא
 ואילו אוכל מטמא בנדים אבית הבליעיה
 ואנו היאך לא נעשה אובל *כמאכל ורבי
 יהושע מנבלת עוף טהור לא גמרינן דחידוש
 הוא אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל
 דאילו מאכל בכביצה ואוכל עד דאביל
 כחצי פרס ואנו היאך נעשה אוכל כמאכל
 ור"א טומאה משיעורין לא גמרינן ועוד
 לדבריך שאתה אומר על ראשון שני יפה אתה
 אומר שני שני למה אמר לו *מצינו שהשני
 עושה שני ע"י משקין אמר לו והא משקין נמי
 תחלה הוא דתנן *כל הפוסל בתרומה
 מטמא משקין להיות תחלה יחיון מטבול
 יום ועוד שלישי שני למה אמר לו אף
 אני לא אמרתי אלא בתרומה *שטהרתה
 טומאה

יזרע לאו הכא בחולין שנעשו על
 טהרת קדש עסקין ופי' רש"י הו"
 דקמי' ודלא כרבי יהושע:
ואובל עד דאביל חצי פרס.
 לע"ג דמפרש ר"מ דבי"ח
 דבר גזר' על ארס האוכל כביצה
 שהיא טמא מ"מ מימי רחיה מספול
 גוייה שהיה ממחלה בחצי פרס:
טומאה משיעורין *א גמרינן.
 תימה הרי מצינו נבלת
 נהמה דמטמאה ואוכלה טהור אלא
 מאכל חמור מן האוכל: *שני שני
 *מה. דלע"ג דלכח למיגור דבהדי
 דאכל אוכלין טמאין שני לפי משקין
 (א) דמעשר מ"מ אי לאו דלשקתן
 בעלמא שני דעביד שני לן למיגור
 דלא להו מילי דנקטן מוסא ופי' טעם שני
 *מצינו שני עושה שני ע"י משקין.
 ופי' ומהאי לא קאמר
 ע"י ספר דמרינן בפ"ק דשבת דף
 י"ה דהוי מ"ח דבר יודים הנאות
 מחמת קשר נמי פוסלות תרומה
 כדאמר הכהן וי"ל דלא בעי לאמורי
 אלא ממאכל דעביד מאכל אחר שני
 דומיא דמאכל דעביד ארס שני ועוד
 דהא דספר עביד ידים טעיות וגם
 פוסלות ארס המרומה לנו משום
 טומאה אלא משום חומרה:
משקין תחלה נמי הוו ברתנן
 ופי'. לא נא להקשות
 שכמוהו יעשה הארס ראשון למה שני
 לו להיות ראשון אלא רצה לומר דא
 דעביד שני היינו דווקא ע"י משקין
 שהן תחלה ול"ג מה שכמו נספדים
 ספדי

אמר ליה רבי יהושע שאני משקין דעלולים לקבל טומאה דמ"מ לא
 מיקן כלום: אף אני לא אמרתי בו. י"מ כי מהכא דיק דחמירא
 מהאכל: **היאך לא נעשה אוכל כמאכל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: ויחידוש הוא. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית
 הסתרים היא מטמאה הארס עד שהיא מטמאה בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלקך גזרת הכתוב
 היא ואין למדין הימנה ור"ח סבר למדין: **אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל** דאילו המאכל. גוקיבל טומאה כביצה (א) אוכלין טמאין
 שנעשו בו: **וארס האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חצי פרס דנקטן בעירוינו (דף ק"ג): וחצי חלה לפסול את הגוייה וכן צ"ע
 כ"י: **עושה משקין שני** דמרינן. דשיעורין מילתא דאפי' נפלגו מילתא וקולא אלא אוכל דמטמא כביצה כ"ח שני
 צו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא י"א) ואמרין דבפ"ה דיימא (דף ק"ג) אוכל הנאכל צבית אחת ויעידו חכמים אין צבית הנבלה מחוץ יזר
 מציאת תרנגולת ופסול גוייה כחצי פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדבריך**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאכל חמור מן האוכל
 מה שאתה אומר האוכל אוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלא שני שני למה: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חבירו שני:
ע"י משקין. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה דקמי' ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין
 להיות תחלה חמור המשקה ונעשה האוכל שני וכו' משקה דשני עושה שני כשום דוכתא מחמירין גבי ארס האוכלי למהוי
 כותיה דלכילה חמירה ממגע: **וא"ל**. ר"א אי משקה ילפינן תחלה נמי בעית למיעבידה להאי ארס כי הכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי
 יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעלולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חוז מן הטבול יוס**. דאילקשא
 טומאה מיניה ואע"ג דפסקיל תרומה לא עביד משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל
 של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע כהדיא לעיל (נ"ג): וכו' דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאוכלן
 שני *משני עטרה של תרומה טומאה היא אלא הקדש. כדאמרין *בכחור בקדש (מגילה דף י"א): כגדי אוכלי תרומה מדבר לקדש
 אלא מן חולין שמהית תרומה חשיבא שמירה אלא הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ואפי' דף חולין דהא טומאה דאורייתא היא
 והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפי' לגבי קדש לא חשיבא שמירה וחיישינן שמה יבשה עליהן אשחו נדה הי"ז שלישי דתרומה
 לגבי קדש מספקין ליה כשני הלכך האוכל שני לקדש שממינו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה בר בר חנה דאבותיה ר"א לרבי
 יהושע שלישי שני למה ואמר אף אני לא אמרתי כי *מ"מ דהא דקמי' נמילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה הי"ק בלאו
 חולין י"ז שלישי שנעשו על טהרת תרומה ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי עטמא היכי למילתיה ואמר
 בלאו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלא הקדש ועלום שלישי בחולין
 שנעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מוסיב ליה ר"א שלישי שני למה הא אשמעינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דלמר לעיל דרבי יהושע
 בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקמי' נמילתיה דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא
 הוא דיהיב למילתיה בחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלא הקדש אבל לא
 בחולין דטהרת הקדש ועלום אשמעינן דיש שלישי *ונעשין על טהרת תרומה ופי' כשנעשין על טהרת הקדש והאי חמירי ליה כי שמייה ליה
 דאילו לא במשנה ולא בכרייתא מה שהשינו זה לזה אלא רבה בר בר חנה שמעי ליה מביה (א"ר) ס"ל לעולא דהאי אף אני לא אמרתי לא היו דברים
 מעולם דלרבי יהושע כדחרייהו קאמר דנעשה גופו שני לקדש ועטמא משום דטהרת שיהיה בין נעשין על טהרת תרומה ובין נעשין על
 טהרת הקדש טומאה היא אלא הקדש והאי דקמי' לעיל בחולין שנעשו על טהרת תרומה רבותא אשמעינן דאפילו כתי איכא שלישי:
 על

**עין משפט
 נר מצוה**

פ"א א מ"י פ"מ תנ"ל
 אבות העומאה ה"י
 ופי' הל"ך ופי' ופי'
 הל"ך ה' :
 פ"ב ב מ"י ס"ס פ"י ח"ני:
 צ"ב א מ"י ס"ס פ"י ח"ני:

רבינו גרשום
 הקדש כידים מסובכות:
 ולקמה בחולין שנעשו על
 טהרת תרומה כ"ו. כלומר
 ולקמה מחניתין ואין
 נאכלין כידים מסובכות
 בחולין שנעשו על טהרת
 תרומה ד"ו יהושע כלומר
 דהא מר"י בחולין שנעשו
 על טהרת תרומה דאית
 בהו שלישי: לא סלקא
 דעתך דקמי' בשר. כלומר
 השטוח בהמה היה ועוף
 הדוא כשר: אין כשר
 בכשר מיחול: אלא
 אע"פ שאין חיה בקדשים
 גרתינן חיה בהמה
 דאיתיה בקדשים אבל
 כשר בפירי לני מיחלף
 ואי בתרומה היאך גרתינן
 בשר אטו פירי: מאן
 חבירא רבה בר בר חנה
 כלומר רב רב בר חנה
 סבר ל"י יהושע חולין
 שנעשו על טהרת הקדש
 לית בהו שלישי דבדעוין
 לביטוי דבין הבלחה: א"ל
 ר' אליעזר ל"י יהושע
 מצינו שהאוכל חמור
 מן החולין (והאוכלין).
 ואינו היאך לא נעשה
 אוכל כמאכל חמור
 ולמה אמרת האוכל אוכל
 מן האוכל דאנו את שני:
 כביצה. כלומר דאילו
 אוכלין מטמאין בכביצה
 כ"ו: אלא שני שני למה:
 כלומר לדבריך שאתה
 אומר שהאוכלין חמור מן
 האוכל לפיכך האוכל אוכל
 ראשון אינו אלא שני אלא
 האוכל אוכל שני למה הוא
 שני כמותו הוא לדבריך
 אין חמור אוכל כאוכלין:
 א"ל מצינו שהשני עושה
 שני ע"י משקין. כלומר
 שני נגעו משקין באוכלין
 שנים הרי הם כמותו:
 משקין נמי תחלה (הא)
 (והו') דתנן כל המוסל את
 התרומה כ"ו ואחזרו דבר
 הפוסל את התרומה והו'
 שני ועשין משקין תחלה:
 חרץ מטבול יום כלומר
 שטבול יום פוסל תרומה
 ואין עושין משקין תחלה:
 ועוד שלישי שני למה.
 כלומר לדבריך שאתה
 אומר שהאוכלין חמור מן

